

Поганці на відпочинку

КУПИТИ

Щоліта престижне курортне містечко Солком на Файр-Айленді переповнене заможними туристами. Але цьогоріч традиційний сезон відпочинку опиняється під загрозою: поміж затишних тінистих алей знаходять труп.

З-поміж гостей містечка чимало пліткарів, шахраїв та лицемірів — кожен з відвідувачів Файр-Айленда має гидкі таємниці та сумнівні фетиші. І, схоже, хтось із них зрештою перетнув межу...

Пролог

Тіло знайшов Денні Левітт, незграбний восьмирічний хлопчисько з тяжкою алергією на арахіс. Було рано, десь пів на восьму, і він катався на своєму чорному велосипеді Schwinn містом, шукаючи равликів після великої бурі, що вирувала напередодні вночі. Дощані настили на пляжі були мокрі й слизькі, усіяні листям і дрібними гілками, що їх позривав сильний вітер. Це була не тропічна буря, але щось схоже на те — потужний мікропорив, який несподівано накрив острів, розкидавши садові меблі та трохи пошкодивши дахи кількох будинків у містечку. Дім Денні, що стояв просто на пляжі, не постраждав; світло не зникло. Та коли хлопчик виходив із дому, мама крикнула йому вслід, аби він був обережним й остерігався обірваних дротів.

Він їхав близько десяти хвилин — від океану до затоки — вулицею, на якій жив, що звалася Серфінговою. Потім вирішив під'їхати до алеї Нептуна, до дитячого майданчика, аби подивитися, що з ним сталося. Хлопчик звернув із Прибою до Гавані, проминув Атлантичну, Приморську і Бродвей, а тоді повернув ліворуч на алею Нептуна. Щось блискуче впало йому у вічі перед будинком Кагаллсів, привітної пари з маленьким сином, Арчі. Денні зупинився і зліз зі свого Schwinn, бо побачив велосипед, майже схований у чагарнику, трохи нижче настилу, на відстані менше метра. Після повені від урагану Сенді влада міста підняла всі настили, і тато Денні, як і багато хто в Солкомі, вважав, що це вже занадто. «Хтось може собі шию зламати», — бурмотів, як пригадував Денні, його тато.

Хлопчик вирішив, що велосипед просто здуло вітром, тож, вхопившись за колесо, спробував його витягнути на дощаний настил. Справа виявилася не з легких: це був дорослий велосипед, а Денні — досить малий на свій вік. І тоді він побачив, що той велосипед прикривав ще щось: людину, яка лежала долілиць у заростях. Тіло було дивно вигнуте й повністю неру-хому. Денні відчув, як його горло

стиснулося, наче він щойно з'їв арахісу. Він же ніби не їв його, еге ж? Хлопчик кинувся до будинку Кагаллів і почав гупати у двері, тремтячи від страху. Марина швидко вибігла з Арчі на руках — у піжамі й окулярах, в очах тривога. Вона незабаром мала народити.

— Денні Левітт? З тобою все гаразд?

Денні ледве видувив слова:

— Там... хтось... лежить... на землі... Мабуть... упав... із настилу... на велосипеді... Той... хтось... не рухається...

Марина опустила сина на землю й покликала чоловіка, Майка:

— Заходь у дім. Ми з Майком зараз розберемося.

А ти просто побудь тут.

Майк у спортивних штанях і зім'ятій футболці пройшов повз них і рушив глянути на знахідку. Марина усміхнулася Денні. Вони мовчали хвилину. Майк повернувся. Він був напружений, як тато Денні після важкого робочого дня.

— Відведи Денні додому й візьми Арчі з собою. Не дивись на труп. Я викличу поліцію. Чи що тут у них замість поліції.

Труп? Денні чув це слово тільки в серіалах, які дивилися батьки. Марина схопила сина, що вже почав

вередувати, й повела Денні стежкою до його велосипеда, відвертаючи від трупа, як тепер він подумки називав свою знахідку. Вона сказала Денні їхати додому, сама посадила Арчі у дитяче сидіння свого велосипеда й поїхала слідом.

У подальшій метушні Денні участі не брав, але того ж дня поговорив із двома поліцейськими (то ж були справжні поліцейські, правда?) і розповів, що і як знайшов. Батьки були стривожені; хлопчик під-слухав, як вони гучно перешіптувались у спальні, коли копи пішли.

— Чудово, тепер він буде «тим хлопцем, що знайшов труп». Про це ж говоритиме весь Далтон, — сказала його мама, Джессіка.

— Цікаво, чи можна подати на місто в суд? — озвався тато, Макс. — Я не тому плачу два мільйони плюс п'ятдесят тисяч податку

на власність за свій пляжний будинок, щоб мій син знаходив трупи.
Хтось має за це відповісти!

Але загалом Денні почувався навіть гордим, що виявив першу жертву вбивства у Солкомі за всю історію. Він вже не міг дочекатися, щоб розповісти про це всім друзям у таборі. Це ж неймовірно круто!

Рекомендована література

Дикий темний берег

Інтуїція

Асистент. Книга 2

Новий відвідувач кафе
на краю світу

Соловей

Прорив у швидкості
читання. Книжка за
день — це реальність

Перейти до категорії
Горор

ridmi
ТВІЙ УЛЮБЛЕНИЙ КНИЖКОВИЙ

КУПИТИ